

Posledné poldeci

Hodil som do seba ďalšie poldeci borovičky. Pri ôsmom poháriku som prestal počítať. Ôsmy pohárik som vypil už dávno. Napriek tomu ma opäť striaslo. Stále nerozumiem, ako je možné, že si na ten pocit človek nikdy nezvykne. Keď veľa trénuje, nemalo by ho to zas a znova prekvapiť. A aj tak ma strasie po každom poháriku. Priznávam však, že keby sa pre mňa borovička stala porovnateľnou vode, tak by som ju, celkom pochopiteľne, už nemal dôvod piť. Teda, musím to dať na pravú mieru. Myslím iba špeciálne príležitosti. Nie som žiaden alkoholik, na to pozor!

„To sa stáva každému, nemôžeš z toho robiť drámu,“ ozvalo sa na mňa z druhej strany stola. Netuším, ako dlho sme boli ticho, ale s určitosťou viem povedať, že môj alkoholový priateľ túto vetu už niekoľkokrát povedal. Teraz sa už vôbec nehodila do kontextu. Ale aby som pokračoval v myšlienke, práve teraz si myslím, že ide o špeciálnu príležitosť. Aj preto už poldecáky nepočítam. A nie je to jedno? Jedenásť alebo šestnásť? A po koľkých dochádza k otrave krvi? Keby to prišlo, asi by som to nejako pocítil, čiže predpokladám, že na otravu krvi mi ešte niekoľko pohárikov chýba.

„A čo mám robiť?“ po nejakom čase som odpovedal, ale riešenie problému som aj tak neočakával. Alkoholového priateľa som v tejto krčme občas stretával, ale nikdy som nedosahoval jeho úroveň, preto som sa držal mimo. Zdá sa však, že dnes som ho už prekonal. Zistil som, že pod parou sa kamaráti zháňajú veľmi ľahko. Sľúbil som, že mu prvé dve kolá zaplatím, ale aj tak mám zlú predtuchu, že to utiahnem celé. Je mi to celkom jedno.

„Vráť sa a povedz jej, že ti to je ľúto. Natrhaj jej cestou nejaké kvety,“ netuším, ako dlho sme mlčali, ale priateľov návrh na riešenie ku mne nakoniec dorazil. A konečne sa dostávame k dôvodu, prečo tu vlastne strácam čas s miestnym štamgastom, ktorému bez platenia vopred už ani nechcú naliať.

Začalo sa to klasicky... a klasicky to aj ~~skonečilo~~ pokračovalo. Magické prvé stretnutie, druhé, tretie, desiate... Behanie po zlatníctvach, pokľaknutie na mieste s najkrajším výhľadom v okolí, uplakané áno, veľké prípravy, zoznámenie rodín, veľkolepá svadba a... Nasleduje zmena smeru krivky zhora nadol. Prvé nehody, rôzne pohľady na život, hádky, potom hlasné hádky, úteky z domu, príležitostné pitie sa stáva čoraz príležitostnejším a skôr či neskôr je na rade nevera. Najprv od jedného, potom od druhého, potom to už ani nepočítaš. Až nastane ticho. Ticho až na vetu: je koniec. Tváriš sa, že nepočuješ, ale rozvodové papiere zo schránky nevymažeš. Hnusíš sa mi, odíď, znelo mi v ušiach a hneď za tým sa zabuchli dvere.

Tak tu sedím a popíjam. Príležitostne. Priateľ navrhuje, aby som sa ospravedlnil, ale začo? Ja už ani neviem, čo som spravil. A spravil som to ja alebo ona? To sa už asi nikto nedozvie. Vrátim sa a ospravedlním. Veď kedy som naposledy povedal slovo ako prepáč? A pritom si všetci myslíme, aké to je jednoduché.

„Posledný,“ skriknem v smere, kde by sa mal nachádzať bar, ale pohľad do diaľky mi už veľmi nefunguje. Bol som však úspešný. Pred nami sa o niekoľko minút objavujú dva poháriky. Čašník mrmlal niečo o účte, tak som mu do ruky vložil prvú bankovku, ktorú som nahmatal v peňaženke. Zrejme to stačilo. A ak to bolo oveľa viac, je pochopiteľné, že mi to nepovie.

Prevraciam posledný. Striaslo ma. Ako vždy. „Ďakujem za spoločnosť a za rady. Idem,“ neohrabane sa postavím, prehodím cez seba bundu, miniem vchodové dvere, ktoré na moje šťastie niekto drží, a bezstarostne sa nesiem ulicou.

„Počkaj!“ počujem hlas niekde od krčmy. Strhnem sa a matne vidím dočasného priateľa. „Domov to máš na opačnú stranu. Takto sa dostaneš len na železničné priecestie,“ kričí zrazu ako prebratý.

„Ja viem,“ odpovedám pokojne a pokračujem.